

[Jefsen Christensen.]

sættes ved en bestemt Skole, foretages Indstillingen af Forældreraadet.“

Jeg vil gerne under Behandlingen af dette Lovforslag have fastslaaet, at Forældreraadet under alle Omstændigheder, ogsaa i Kommuner, hvor der kun er eet Skoledistrikt, ja, maaske kun een Skole, skal have Indstillingsret.

§ 32 omhandler Afskedigelse. Amtsdistributionen nede hos os har ønsket, at Skoleraadet skal høres i de Tilfælde, hvor Ministeren afskediger med Pension, da Skolefonden jo ogsaa skal bidrage til Pensionsudgifterne.

Appeludvalget, som omtales i § 33, bør efter min Mening ene bestaa af Folk, der hidtil ikke har været indblandet i det paa-gældende Spørgsmaal, og jeg vil derfor foreslaa, at der i Stedet for det Medlem af Kommunalbestyrelsen, som Lovforslaget foreslaar, bliver valgt et Medlem af Skoleudvalget, som ikke hidtil har haft med Sagen at gøre.

Ifølge § 44 skal Amtsskolekonsulenten — men det afhænger altsaa af, hvordan man indretter denne Stilling — i det hele taget føre Tilsynet i de sønderjydske Landsdele, men hvis vi i øvrigt indarbejder det hele i eet Lovforslag, kunde jeg ønske, enten at denne Bestemmelse helt faldt bort, eller at i alt Fald de første Ord af Stk. 4 gled ud, saaledes at der kom til at staa: „Amtsskolekonsulenten har Tilsyn med“ o. s. v.

Det er de Bemærkninger af praktisk Karakter, som jeg har villet gøre til det foreliggende Lovforslag. Det specielle Lovforslag om Mindretallets Stilling i de sønderjydske Landsdele kommer vi jo til under et andet Punkt paa Dagsordenen.

Blang: Jeg finder Anledning til at give det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer), der talte som Repræsentant for det radikale Venstre, Medhold i, at det vil være ganske ørkesløst at stille os overfor Udtalelser af fortræffelige Mennesker og Politikere fra længst henfarne Dage eller at anføre Jacob Appels Skolelovsforslag af 1912. Det er længe, længe siden, det var 1912; Verden er en helt anden i Dag end den Gang, og Folks Mentalitet er en helt anden. Det, der den Gang interesserede Folk, det interesserer dem ikke nu, og det er ikke ret mange Mennesker ud over Landet, som i dette Øjeblik har nogen synderlig Interesse for det Lovforslag, vi her har til Behandling. Jeg er ganske overbevist om, at af de Lyttere, som i Aften sidder og lytter til „Pressens Radioavis“ og lytter til Medde-

lelserne om Forhandlingerne i Landstinget i Eftermiddag, vil 90 pCt. sige: Har de ikke andet at bestille paa Rigsdagen for Tiden end at diskutere, hvorvidt Præsten skal være Medlem af Skolekommissionen, og hvorvidt Provsten skal sidde i Skoledirektionen?

Men jeg ønsker med det samme, jeg har Ordet, at sige til den højtærede Minister, at jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at et Lovforslag, der bryder Forbindelsen mellem Skole og Kirke, i Øjeblikket er politisk uigennemførligt paa Rigsdagen.

Undervisningsministeren (Borgbjerg):

Det vilde være meget sørgeligt, hvis det ærede Medlem, der sidst talte, havde Ret i, at den store Befolkning ikke interesserer sig for et Forslag af den Art som det foreliggende. Det er rigtigt, at Forholdene har forandret sig meget i de sidste 20 Aar; men for øvrigt er der mange Venstre-Udtalelser og konservative Udtalelser med Hensyn til det gejstlige Tilsyns Afskaffelse, der er ganske unge, ogsaa Udtalelser fra det allersidste Aar. Det er rigtigt, at Tiderne har forandret sig, og at Folk nu til en vis Grad er optaget af andre Spørgsmaal end den Gang. Men det ærede Medlem kunde ud fra sit Standpunkt have føjet til, at ogsaa Kirken indtager en anden Stilling end den Gang — det gælder i hvert Fald visse Retninger indenfor den danske Folkekirke, og særlig en bestemt Retning — og søger at gøre en Indflydelse gældende, ogsaa overfor de politiske Partier, som for en 20 Aar siden ikke var saa stærk og endnu mindre i Vilhelm Becks Tid for 30—40 Aar siden.

Maa jeg i al Korthed om dette Spørgsmaal — det er jo for saa vidt ogsaa paa en noget anden Maade berørt af de andre ærede Talere fra Venstre og det konservative Parti — sige, at for mig er denne ændrede Stilling, som den ærede sidste Taler omtalte, et Vidnesbyrd om, at religiøs Tro og religiøst Liv har været og fremdeles er i meget stærk Tilbagegang. Jo mere man fra den Side vil klamre sig til udvortes Magt og Indflydelse, til ydre Former o. s. v., des stærkere er det for mig et Vidnesbyrd om, at alt indenfor de Lejre er i stærk Dekadence, og at, hvis man vilde følge dem, vilde det føre til en yderligere stærk Tilbagegang for religiøst Liv og religiøs Tro, idet man ganske opgiver Troen paa sin egen Kraft. Naar Saltet mister sin Kraft — det ved det ærede Medlem, som er Præst —, hvordan gaar det saa? Naar man er kommet saa vidt, at man selv begynder at føle, at Saltet er ved